

Camellia

11

จอมพิต พลิกหัวใจ

摄政王的神医狂妃

เจ้าก่อน
กระต่าย
ตัวน้อย
จกลายร่าง
เป็น
นางา

韩绵绵 หานเหมียนเหมียน เขียน เวลาไม่เช้าแล้ว แปล 子豪 จื่อฮาว วาด

บทที่ 581 เหตุใดท่านถึงไม่ถามข้า เรื่องพิษแยกใจ

อวิหขุอินเียงศีระษะ รู้สึกอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องของ
ลู่หนิงที่ผู้อาวุโสเหิงอวี๋เอ่ยถึง

น่าเสียดายที่ลู่หนิงเสียชีวิตไปแล้ว และวันนี้คนที่ช่วยนาง
ก็คือท่านผู้อาวุโสเหิงอวี๋ คนที่ควรขอบคุณก็ยังคงเป็นนาง

“เรื่องของผู้อาวุโสลู่หนิงเป็นบุญคุณของหุบเขาหมอเทวดา
แต่คงตกกุโลहितเป็นสิ่งที่ท่านให้ข้า ย่อมต้องขอบคุณท่าน”

หากไม่มีคางคกกุโลहित นางก็สามารถช่วยถอนพิษให้
จวินจิวหยวนได้เช่นกัน แต่คงต้องใช้ความพยายามมากกว่านี้
หลายเท่า และหากไม่มีคางคกกุโลहित พิษในร่างกายของเขา
ก็ยากที่จะกำจัดออกได้อย่างหมดจดเหมือนในตอนนี้

ไม่เพียงแต่ทำลายร่างของเขา แต่ยังรักษาร่างพิษโอสถ
ของเขาไว้ได้ ทำให้พลังภายในเพิ่มขึ้น บรรลุขั้นเซียนเทียน¹

ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องยอมรับว่าคางคกุกุโลहितมีส่วนสำคัญ
ในการล้างพิษครั้งนี้

ผู้อาวุโสเหิงอวี้ไต้ยีนก็ส่ายหน้า “ตอนที่เจ้าหนูเฮ่อเหลียน
ส่งข่าวมาบอก ข้ายังนึกว่าเจ้าต้องการให้ข้าช่วยถอนพิษให้สามี
ของเจ้า เพื่อเป็นเงื่อนไขที่เจ้ามาเผ่าอู แต่แท้จริงแล้ว เจ้าต้องการ
เพียงแค่คางคกุกุโลहितเท่านั้น

“อีกอย่าง เจ้ายังสอนวิชาเข็มทองให้ข้า เมื่อเทียบกับ
เคล็ดวิชานี้ คางคกุกุโลहितไม่นับว่าสำคัญเลย ถ้าจะพูดกันจริงๆ
ต้องเป็นข้าที่ขอบคุณเจ้าเสียมากกว่า”

เมื่อเทียบกับวิชาเฟิงหมิงจิวจินแล้ว คางคกุกุโลहितแม้จะ
ล้ำค่า แต่ก็ยังเทียบกันไม่ได้

เซียวโหวเหวินเซิงที่ยืนอยู่ข้างๆ รู้สึกโล่งใจหลังจากจวิน-
จิวหยวนถอนพิษสำเร็จ หลังจากที่รู้สึกผ่อนคลาย ไปหน้าของเขา

¹ เซียนเทียน คือพลังระดับสูงในศาสตร์พลังภายใน

ก็มีรอยยิ้มมากขึ้น เมื่อเห็นอวินซุอินและผู้อาวุโสเหิงอวี้อัดกัน
ขอบคุณไปมาไม่หยุด เขาก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มเอ่ย

“พวกท่านสองคนอย่าได้ขอบคุณกันไปมาเลย หากพูด
เช่นนี้ต่อไป เกรงว่าเจ้าพຽ່ງนี้ยังไม่รู้เลยว่าใครควรขอบคุณใคร
กันแน่”

ผู้อาวุโสเหิงอวี้อะงัก หันไปมองสีหน้าตกตะลึงของอวิน-
ซุอิน

ทั้งสองคนมองหน้ากันครู่หนึ่งแล้วหัวเราะออกมาพร้อมกัน
รู้สึกดีต่อกันมากกว่าเดิม

การหลอมรวมร่างกายของจวินจิวหยวนยังคงต้องใช้เวลา
สักระยะ พวกเขาไม่ได้รีบร้อนออกไป แต่กลับเดินไปด้านข้าง

ท่านผู้อาวุโสเหิงอวี้อธิบขวดบรรจุโลหิตพิษที่แยกเอาไว้
ก่อนหน้านี้ แล้วยื่นให้อวินซุอิน

“โลหิตพิษเหล่านี้เป็นวัตถุดิบชั้นยอดในการหลอมโอสถพิษ
หากสกัดออกมาให้ดีก็จะใช้มันเป็นตัวยับยั้งพิษได้มากกว่าครึ่ง

นับได้ว่าเป็นโอสถกอนพิษชั้นดี แต่โลหิตพิษเหล่านี้ไม่สามารถ
เก็บไว้ได้นาน มิฉะนั้นสรรพคุณของมันจะเสื่อมไป”

อวินชู้อินเข้าใจข้อนี้ดี

ไม่ว่าจะเป็นพิษหรือโอสถ หากเก็บไว้นานเกินไป ตัวยา
ที่อยู่ในโลหิตก็จะค่อยๆ แปรสภาพ

แม้จะใช้ภษณะที่ดีที่สุดปิดผนึกก็ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง
ดังนั้นจึงต้องรีบสกัดสิ่งเหล่านั้นโดยเร็วที่สุด มิฉะนั้นจะเสียของ
ไปโดยเปล่าประโยชน์

นางเงยหน้ามองผู้อาวุโสเหิงอวี้ แล้วเอ่ยว่า “ท่านผู้อาวุโส
มีวิธีเก็บรักษาหรือไม่”

อวินชู้อินไม่คิดจะปิดบังอะไร นางกล่าวต่ออย่างตรงไป-
ตรงมา

“ก่อนหน้านี้ข้าได้ยินเฮ่อเหลียนเส้าจวินกล่าวว่า ในเผ่าอู
มีคัมภีร์แพทย์โบราณจำนวนมาก และศาสตร์การแพทย์ของเผ่าอู
ก็แตกต่างจากศาสตร์การแพทย์ทั่วไป ข้าชื่นชมวิชาแพทย์ของ

ท่านผู้อาวุโสมานานแล้ว ไม่ทราบว่าจะมีโอกาสได้เรียนรู้จากท่านบ้างหรือไม่”

ผู้อาวุโสเหิงอวี่หัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี “แน่นอน แม้เจ้าไม่เอ่ยปาก ข้าก็ตั้งใจจะเชิญเจ้าไปเยี่ยมชมสำนักแพทย์ของเผ่าอยู่ดี...”

นางหยุดคิดไปครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวต่อ

“ท่านเชิงอูยังคงเก็บตัวบำเพ็ญเพียรอยู่ หลังจากจวิน-จิ๋วหยวนหลอมรวมร่างแล้วยังต้องใช้เวลาหลายวันในการรักษาสภาพร่างกายให้คงที่ และปรับตัวให้เข้ากับการเติบโตของพลังภายใน

“เห็นว่าพวกเจ้ามีความสัมพันธ์อันดีกับพี่น้องเฮ่อเหลียน ในแคว้นต้าเยวี่มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย พวกเรายังไม่ต้องรีบกลับเผ่า โลहितพิษเหล่านี้ข้าจะเก็บรักษาไว้ให้เจ้าก่อน เมื่อเราเดินทางกลับไปยังเผ่าอู เจ้าค่อยจัดการสกัดมันด้วยตัวเอง”

อวี่นซู่อินยิ้มบาง ๆ “ขอบคุณท่านผู้อาวุโส”

ผู้อาวุโสเหิงอวี่ได้ยืนยันตั้งนั้นก็ไม่ได้ปฏิเสธ นางจัดการเก็บ
โลหิตพิษทั้งหมดไว้ในโกหยกอย่างดี จากนั้นจึงนำผงสมุนไพร
บางอย่างมาทาที่นอกขวด

ผงสมุนไพรเหล่านั้นมีสีเทาหม่น เมื่อเคลือบลงบนขวด
ก็ติดแน่นและไม่หลุดง่าย ๆ

ผู้อาวุโสเหิงอวี่เห็นว่าวินชู่อินสนใจ จึงพลาถอธิบาย
พลาถทำงานไปด้วย “นี่คือ ‘อวี่นส์ยี่สือ’ หินพิเศษที่พบได้เฉพาะ
ในเผ่าอู เมื่อบดเป็นผงแล้วนำมาทาก็จะสามารถปิดกั้นอากาศ
จากภายนอก ช่วยยืดเวลาการเก็บรักษาโลหิตพิษได้นานขึ้น

“ภายในเวลาหนึ่งเดือน โลหิตพิษเหล่านี้จะยังไม่สูญเสีย
สรรพคุณทางยาไปมากนัก เมื่อถึงเวลาที่เดินทางกลับเผ่าอู เรายัง
สกัดมันออกมาให้เกิดประโยชน์ที่มากขึ้นได้”

อวี่นส์ยี่รู้สึกสงสัย จึงใช้ปลายนิ้วแตะ ๆ ผงหินเล็กน้อย
แล้วนำมาดมใกล้จมูก ได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของหญ้าสมุนไพร
ลอยขึ้นมา ยังมีกลิ่นคล้ายน้ำมันบางชนิดเจือปนอยู่ด้วย

ผงหินสีเทาดูเหมือนไม่มีอะไรพิเศษ แต่เมื่อโรยบนโกหก
ที่บรรจุโลหิตพิษ มันกลับเกาะติดแน่น จนปิดผนึกช่องว่างได้อย่าง
สมบูรณ์ คล้ายกับเจลที่ใช้ในการปิดผนึกในยุคปัจจุบัน

ของสิ่งนี้ดูเหมือนไม่มีอะไรโดดเด่น แต่กลับทำให้ขวดบรรจุ
โลหิตพิษกลายเป็นสุญญากาศได้

อวินซู้ฮันึกไม่ถึงเลยว่า เผ่าอูจะมีของเล่นเล็กๆ น้อยๆ
ที่น่าสนใจเช่นนี้

เมื่อจัดการกับโลหิตพิษเรียบร้อยแล้ว เชี่ยวเหวเหวินเซิง
ก็เดินไปข้างๆ เพื่อเก็บสมุนไพรและอุปกรณ์ที่กระจัดกระจาย

อวินซู้ฮันหันไปมองจวินจิวหยวน เมื่อเห็นว่าชีพจรของเขา
สงบลง ไม่มีอาการผิดปกติ จึงลากเก้าอี้ไปนั่งใกล้ๆ ถังไม้

ผู้อาวุโสเหิงอวี้ยังคงอยู่ข้างๆ จวินจิวหยวน เพื่อเฝ้าดู
อาการของเขา บางครั้งก็จับชีพจรเพื่อตรวจความเปลี่ยนแปลง
ภายในร่างกายของเขา บางครั้งก็มองดูผลของเข็มทองที่ปักอยู่
ผ่านไปครู่หนึ่ง อวินซู้ฮันจึงเอ่ยขึ้นว่า “ท่านผู้อาวุโสเหิงอวี้”

“หืม?”

ผู้อาวุโสเหิงอวี๋ตอบรับในลำคอโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้นมอง

อวิ้นชู้อินเอียงคอถาม “ข้าสงสัยอยู่อย่างหนึ่ง เหตุใดท่านถึงไม่ถามข้าเรื่องพิษแยกใจเล่า”

“พิษแยกใจอะไร...”

นางเปลอทวนคำโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ สีหน้าก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย นางหันมามองและเห็นสีหน้าประหลาดใจของอวิ้นชู้อิน ก็อดไม่ได้ที่จะยกหางตาดูจหงส์ขึ้น คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

“เจ้าหมายถึงพิษที่ใช้กับเฟิงซานนะหรือ”

อวิ้นชู้อินรับว่าอืมเสียงหนึ่ง

หลังจากเฟิงซานโดนยาพิษ อวิ้นชู้อินก็รับรู้ได้ว่าสาวยตาของชาวเผ่าอู๋ที่มองนางนั้นเต็มไปด้วยความระแวงระวังป้องกันตัว บางคนถึงขั้นแสดงความรังเกียจอย่างชัดเจน แม้แต่เฮ่อเหลียนถึงยังอดไม่ได้ที่จะถามถึงพิษแยกใจ

ทว่าท่านผู้อาวุโสเหิงอวี๋ผู้ที่ควรถามมากที่สุด กลับไม่เคยเอ่ยปากถามแม้แต่ครั้งคำ

“ท่านผู้อาวุโสไม่คิดจะถามข้าสักหน่อยหรือ ว่าพิษแยกใจ เหล่านี้จะทำร้ายคนในเผ่าของท่านหรือไม่”

อวินชูอินว่าพลางเอียงศีรษะถามด้วยความสงสัย

ผู้อาวุโสเหิงอวีเล็กคิ้วขึ้นมองอวินชูอิน “แล้วเจ้าตั้งใจจะทำร้ายพวกเขาหรือไม่”

อวินชูอินนิ่งเงียบไป ไม่คิดว่าผู้อาวุโสเหิงอวีจะถามนาง ตรงๆ เช่นนี้

แต่ยังไม่ทันตอบ ผู้อาวุโสแห่งเผ่าอูก็ได้อ่อยคำพูดที่ทำให้ นางถึงกับชะงักค้าง

“พิษในตัวของเฟิงซานเป็นพิษแยกใจจริงหรือ”

รูมานตาของอวินชูอินหดแคบลง

ผู้อาวุโสเหิงอวีกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเรียบๆ “วิชาแพทย์ ของเผ่าอูกับวิชาแพทย์ของเผ่าอื่นอาจแตกต่างกัน แต่ในเรื่อง ของพิษและยา ส่วนใหญ่ล้วนมีหลักการที่คล้ายคลึง

“ข้าศึกษาด้านพิษมาหลายสิบปี ไม่กล้าพูดว่าเคยเห็นพิษทั้งหมด แต่พิษในโลกนี้ส่วนใหญ่ล้วนเคยผ่านตาข้า ข้าไม่เห็นว่เหื่อเหลียนถึงและคนอื่นๆ ในเผ่าอูจะมีร่องรอยของพิษแยกใจเลย ส่วนเฟิงซาน...

“เหตุผลที่เฟิงซานมีอาการพิษกำเริบกะทันหัน เกรงว่าไม่ใช่เพราะพิษแยกใจกับพิษกลืนสุรียันอะไรนั้นหรอก แต่น่าจะเป็นเจ้าที่สัมผัสเขาขณะข่มขู่เขาที่ทำเร็้อมากกว่า”

ว่าแล้วนางก็เงยหน้าขึ้นมองอวินซู่อิน สายตาจับจ้องไปที่มือของหญิงสาว แววตาแฝงความหมายที่อธิบายไม่ได้

บทที่ 582 การต่อสู้ภายในของเผ่าอู

ผู้อาวุโสเหิงอวี๋เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “แม้ข้าจะเห็นไม่ถนัดว่าเจ้าลงมือวางยาพิษอย่างไร แต่คาดว่าน่าจะทำไว้ที่ปลายนิ้ว หรือไม่ก็ชายแขนเสื้อ ตอนที่เจ้าสัมผัสตัวเขา...”

เมื่อได้ยินคำพูดของผู้อาวุโสเหิงอวี๋ สีหน้าของอวิ้นซู่อินพลันเปลี่ยนไป

อันที่จริงเฟิงซานไม่ได้ถูกวางยาพิษตามที่นางได้กล่าวอ้างในตอนนั้นนางแอบเกลียดชังเฟิงซานที่เขาลงมืออย่างเหี้ยมโหดจนเกือบคร่าชีวิตนางกับจวินจิวหยวนกลางมหาสมุทร

เพื่อบีบให้เขารับสารภาพ อีกทั้งถือโอกาสปลิดชีพเขานางจึงลอบวางยาพิษเฟิงซานขณะที่นางเข้าไปใกล้เขา แล้วใช้พิษแยกใจกับกลืนเจ็ดสุริยันเป็นข้ออ้างข่มขู่ชาวเผ่าอูคนอื่นๆ เท่านั้น

หากเป็นพิษร้ายแรงจริง ย่อมมีอาจแฝงอยู่ในร่างได้นานถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำ อาการพิษยังกำเริบหลังจากพวกเขาขึ้นฝั่ง

อย่างพอดีพอดี ทำให้เฟิงซานยอมรับผิดในสิ่งที่เขาก่อไว้ในอดีต
ทั้งยังเกือบดึงเฟิงเหียนและตระกูลเฟิงทั้งหมดลงเหวไปด้วย

การลงมือในครั้งนั้น นางกระทำอย่างแนบเนียนยิ่ง ไม่มี-
ผู้ใดในเผ่าอู่อสังเกตรู้เห็นแม้แต่คนเดียว

กระทั่งเฮ่อเหลียนถึงและผู้อาวุโสคนอื่นๆ ก็ยังเข้าใจว่า
นางลอบวางพิษแยกใจไว้ล่วงหน้าจริง และที่พิษกำเริบ ก็เพราะ
เฟิงซานลงมือกับพวกนาง ส่วนตัวนางเองก็อาศัยเหตุนี้สร้างภาพ
ข่มขวัญให้ชนเผ่าอู่อหวาดกลัว เพื่อที่นางกับจวินจิวหยวนจะได้
ปลอดภัยภายใต้เงื้อมมือของพวกเขา

แต่พอวันชู้ฮินไม่คิดเลยว่าผู้อาวุโสเหิงอวีจะล่วงรู้ความจริงนี้
มาตั้งแต่ต้น

นางหรีตาลง จับจ้องรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าของผู้อาวุโส
เผ่าอู่อ แล้วพูดเสียงเย็นว่า “ในเมื่อรู้แต่แรกว่าข้าโกหก เหตุใดถึง
ไม่เปิดโปงข้าตั้งแต่ที่ทำเรื่องเล่า”

การวางยาพิษล่วงหน้า กับการลอบลงมือในภายหลัง
ย่อมต่างกันโดยสิ้นเชิง

ผู้อาวุโสเหิงอวีสามารถเปิดโปงนางได้ทันที หรือแม้กระทั่ง
บีบบังคับให้นางถอนพิษให้เฟิงซาน แต่นางกลับนิ่งเฉยปล่อยให้
ทุกอย่างดำเนินไปโดยไม่เอ่ยถึงแม้แต่คำเดียว และเฝ้ามองนาง
ลงมือกับเฟิงซานเงียบๆ

หากนางไม่ได้เป็นฝ่ายเอ่ยถามก่อน เกรงว่าคงไม่มีทาง
รู้เลยว่าตัวเองถูกมองออกตั้งแต่ต้นแล้ว

อวินชู่อินไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าผู้อาวุโสเฝอาอูผู้นี้ต้องการ
อะไรกันแน่

ปลายนิ้วของผู้อาวุโสเหิงอวีแตะปลายเข็มทองเบาๆ
จดจำตำแหน่งฝังเข็มและความลึกของมันไว้ในใจ

จนกระทั่งได้ยินคำพูดของอวินชู่อิน นางจึงเดินไปนั่งข้าง
อวินชู่อิน แล้วเอ่ยขึ้น

“เหตุใดข้าจะต้องเปิดโปงเจ้าด้วย”

อวินชู่อินขมวดคิ้วยมองนาง

ท่านผู้อาวุโสเหิงอวีกล่าวว่า “เรื่องของเฟิงซาน ต่อให้เขา
ปิดปากเงียบจนตาย ข้าก็ยังพอเดาได้ว่าใครคือผู้อยู่เบื้องหลัง

“ข้าเป็นผู้ปรุงกายานควบคุมสัตว์อสูรเอง คนที่สามารถควบคุมกลืนกายานนี้ ทั้งยังล่อให้อสูรทะเลให้โจมตีเรือและหมายเอาชีวิตของพวกเขาเจ้าอย่างคลุ้มคลั่งเช่นนั้นได้ ในเผ่าอูมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น”

เฟิงเหยียนเป็นหนึ่งในนั้น และเขาก็น่าจะอยู่เบื้องหลังเฟิงซานมากที่สุด

ผู้อาวุโสเหิงอวี่มองออกมาว่า เมื่อเฟิงเหยียนปรากฏตัวขึ้นสีหน้าของเฟิงซานก็เปลี่ยนไปอย่างชัดเจน

เฟิงซานไม่อาจซ่อนอาการตกใจ สับสน และหวาดผวาในแวตาได้เลย บวกกับท่าที่สับสนในเวลาต่อมาเมื่อเผชิญหน้ากับคำถามของเฟิงเหยียน และความสั่นไหวเมื่อเห็นว่าเฟิงเหยียนเลือกจะปิดความรับผิดชอบ หากไม่ได้ตามอด ย่อมมองออกได้ชัดเจน

ที่สำคัญ ถ้าหากไม่ใช่เพราะเฟิงเหยียนกลัวว่าเฟิงซานจะหลุดปากพูดในสิ่งที่ไม่เป็นผลดีต่อเขากับตระกูลเฟิง เขาย่อมไม่สังหารเฟิงซานง่าย ๆ เช่นนั้น เนื่องจากเฟิงเหยียนเป็นคนที่ปกป้องพวกพ้องอย่างถึงที่สุด ตามสถานการณ์ปกติ หากเขา

ไม่ได้มีส่วนรู้เห็นด้วย เขาคงเลือกที่จะปกป้องเฟิงซานมากกว่า
ฆ่าเขาปิดปาก

ผู้อาวุโสเหิงอวี่มิได้ปิดบังข้อสงสัยเหล่านี้จากอวินชู่อิน
เมื่อนางเอ่ยถึงเฟิงเหยียนและตระกูลเฟิง สีหน้าของนางยังคง
สงบนิ่งอย่างยิ่ง “เฟิงเหยียนเป็นผู้อาวุโสของเผ่า สถานะและ
ตำแหน่งของเขาอยู่เหนือข้า หากไม่มีหลักฐานที่ชัดเจน ไม่ต้อง
พูดถึงพวกเราที่เป็นผู้อาวุโสด้วยกัน แม้แต่ท่านเซ่งอู่ก็ไม่อาจ
แต่ต้องตระกูลเฟิงได้ง่ายๆ

“สถานการณ์ภายในเผ่าซับซ้อนกว่าที่เจ้าคิดมากนัก
ไม่ว่าเฟิงซานจะตายเพราะน้ำมือของใคร เรื่องนี้จะไม่มีใครชุดคุ้ย
หาความจริงอีกต่อไป เดิมทีเผ่าอู่เป็นฝ่ายติดค้างเจ้า ส่วนตัวข้า
ก็ไม่ได้มีสัมพันธ์อันดีกับตระกูลเฟิง และยังไม่ชอบสิ่งที่เฟิงเหยียน
กระทำลงไปในแต่ละวันด้วยซ้ำ

“เฟิงซานทำร้ายเจ้าก่อน ข้ายังทรมายต่อเผ่า ทุกสิ่งที่เจ้าทำ
คือการลงโทษผู้ทรยศต่อเผ่า เขาสมควรถูกประหารชีวิต”

คนที่สมควรตายเช่นนี้ นางจะออกหน้าปกป้องเขาไปเพื่อ
อะไร

อวินซุอินเม้มริมฝีปาก

ก่อนหน้านี้นางก็พอมองออกว่าสถานการณ์ของเผ่าอู
ซับซ้อนกว่าที่เธอเหลียนถึงเคยเล่าให้ฟังมากนัก อีกทั้งนางเอง
ก็พอจะรับรู้ถึงสถานะของเฟิงเหียนในเผ่า ดังนั้นตอนอยู่ที่
ท่าเรือ นางจึงไม่คิดจะขุดคุ้ยเรื่องเฟิงซานให้ลูกหลานใหญ่โต

ไม่ใช่เพราะหวาดกลัว แต่เพราะรู้ดีว่าถึงจะสอบสวนไป
ก็ไม่มีประโยชน์อันใด มิสู้เลือกใช้เวลาอันมีค่าไปกับการถอนพิษ
ให้จวินจิวหยวน ส่วนความแค้นระหว่างนางกับเฟิงเหียนและ
ตระกูลเฟิง ก็ค่อยๆ สะสางกันในภายหลัง

เพียงแต่นางไม่คิดเลยว่า ผู้อาวุโสเหิงอวีจะบอกนาง
เกี่ยวกับเรื่องภายในเผ่าอูอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้

นางอดไม่ได้ที่จะถาม “ข้าเคยได้ยินว่าเผ่าอูปิดกั้นคนนอก
อย่างมากและปกป้องพวกพ้องของตนเองอย่างถึงที่สุด แต่จาก
สิ่งที่ท่านกล่าวมา ดูเหมือนว่าเผ่าอูจะไม่ได้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
ทั้งหมด ใช่หรือไม่”

ผู้อาวุโสเหิงอวีไม่ประหลาดใจกับคำถามของอวินซุอิน
แม้แต่น้อย นางไม่คิดปิดบัง

“ถ้าหากพวกเราเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจริง เหตุใดถึงได้แบ่งแยกหลายตระกูลเช่นนี้เล่า”

เมื่อเอ่ยถึงเฟิงซาน สีหน้าของนางยังคงเย็นชา และเมื่อพูดถึงสถานการณ์ของเผ่า ท่าทีของนางก็ยังสงบไม่เปลี่ยนแปลง

“ที่ใดมีผู้คน ที่นั่นก็ย่อมมีความขัดแย้ง เมื่อต่างฝ่ายต่างมีผลประโยชน์ของตนเอง จะให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้อย่างไร”

นอกเผ่าเป็นเช่นใด เผ่าอุก็เป็นอย่างนั้น

“เจ้าเฟิงมาที่เผ่าอุครั้งแรก ย่อมมองเห็นไม่ชัด การแย่งชิงภายในเผ่านั้นมีอยู่เสมอ ภายนอกดูสามัคคีกันก็ต่อเมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนนอกเท่านั้น แต่ความขัดแย้งระหว่างตระกูลภายในเผ่าไม่เคยหยุดเลยสักวัน

“หลังจากที่ท่านเซิงอูมีคำสั่งให้ตามหาบุญแจลับ ก็มีคนในเผ่าหลายคนเริ่มเผยแพร่ธาตุแท้ออกมา แม้จะ 모르ด้วยซ้ำว่าแท้จริงแล้วบุญแจลับคืออะไร และมีไว้เพื่ออะไร แต่พวกเขาก็ยังเกิดความโลภ คิดจะครอบครองมันไว้ก่อนอยู่ดี”

เมื่อผู้อาวุโสเหิงอวี๋พูดถึงเรื่องนี้ นางไม่ได้คิดจะปกป้องชื่อเสียงของเผ่าตนแม้แต่หน่อย ในทางกลับกัน ดวงตาดุจผลซึ่งของนางเต็มไปด้วยความเฉยเมย ทั้งยังแฝงความดูแคลนอยู่ลึกๆ

“แม้ข้าไม่อาจรู้แน่ชัดว่าเฟิงเหยียนต้องการกุญแจลับไปเพื่อสิ่งใด แต่คงหนีไม่พ้นการเสริมอำนาจบารมีของตัวเองหรือไม่ก็ต้องการใช้สิ่งนี้ยกตระกูลเฟิงขึ้นเป็นผู้นำของชนเผ่าอยู่ ไม่อยากอยู่ใต้อำนาจของท่านเชิงอู่อีกต่อไป

“ไม่ใช่เพียงเฟิงเหยียนเท่านั้น คนอื่นๆ ในเผ่าก็อาจจะมีความคิดนี้เช่นกัน

“ก่อนหน้านี้ ข้ายังรู้สึกกังวลอยู่ไม่น้อยว่าจะมีใครลงมือกับเจ้า แต่ดูเหมือนเจ้ามีความสามารถมากพอที่จะทำให้พวกเขาหวาดหวั่นยำเกรง นับว่าเป็นเรื่องดี อย่างน้อยเจ้าก็มีพิษแยกใจและมีจุดจบของเฟิงซานเป็นตัวอย่าง ใครที่คิดจะลองดีกับเจ้าก็ต้องคิดให้รอบคอบว่าคุ้มค่างับผลลัพธ์ที่ตามมาหรือไม่”

พิษที่อู๋วันชู่อินวางกับเฟิงซานเป็นพิษรุนแรง แต่ก็ไม่ใช่พิษที่ฆ่าคนในทันที มันจะค่อยๆ กัดกินกระดูกและเนื้อทีละน้อย ข้ายังสามารถแพร่กระจายได้ เพียงสัมผัสก็อาจเผชิญชะตากรรม

แบบเดียวกัน ต้องทนมองร่างตนเองค่อยๆ เน่าเปื่อยกลายเป็น
กองน้ำเลือดน้ำหนองทั้งเป็น

ทุกคนล้วนหวาดกลัวความตาย ยิ่งไม่มีใครอยากตกอยู่ใน
สภาพที่คิดอยากตายแต่ก็ยังตายไม่ได้

การมีจุดจบของเฟิ่งซานให้เห็นเป็นตัวอย่าง หลังจากผู้คน
ในเผ่ารับรู้ถึงวิธีการของอวินซู่อินแล้ว แม้ในใจจะเต็มไปด้วยความ
หวาดระแวง แต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องดีสำหรับนางและจวินจิวหยวน
อย่างน้อยที่สุด ก็ไม่มีใครกล้ามายุ่งกับพวกเขาง่ายๆ อีกต่อไป

บทที่ 583 เหตุผลที่ท่านเชิงอุกัปตัว เกี่ยวข้องกับข้าหรือไม่

ผู้อาวุโสเหิงอวี๋มพลางกล่าวว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่า เมื่อตอนที่เฮ้อเหลียนถึงส่งข่าวกลับมาแจ้งเรื่องของพวกเจ้า เผาอุถึงกับตกเตียงกันวุ่นวาย ว่าควรจัดการรับรองพวกเจ้าอย่างไรหลังจากเดินทางมาถึง

“ตอนนั้นท่านเชิงอุยังไม่ได้เข้าเก็บตัวฝึกตน จึงสามารถกอดันและควบคุมคนเหล่านั้นได้ แต่เหตุผลที่ข้าเดินทางมายังต้าเยว่ในครั้งนี้ ไม่ใช่เพียงเพราะเรื่องถอนพิษให้จวินจิวหยวนเท่านั้น แต่เป็นเพราะข้ารับปากกับท่านเชิงอุไว้ว่า จะปกป้องเจ้าให้ปลอดภัยก่อนที่จะออกจากการฝึกตน”

ก่อนหน้านี้นางวางแผนไว้แล้วว่า หลังจากทีอวิ้นซุอินมาถึง นางจะพากลับไปยังตระกูลแพทย์ประจำเผ่าอุ ให้นางฟ่านักอยู่ในที่พักของตน เช่นนี้ไม่ว่าใครจะคิดร้ายอย่างไร นางก็จะปกป้องอวิ้นซุอินเอาไว้ได้

ในตอนแรกผู้อาวุโสเหงิงอวีตั้งใจจะให้พวกของอวินชู้ฮิน
อยู่ในระยะสายตาของนางเพื่อปกป้องดูแลพวกเขา

ทว่าสถานการณ์ในตอนนี้อีกกว่าที่นางคาดคิดไว้มาก

อย่างน้อยก็ไม่ต้องกังวลว่าอวินชู้ฮินและคนอื่นๆ จะไม่มี
ความสามารถในการปกป้องตัวเอง และไม่ต้องกังวลว่าอวินชู้ฮิน
จะไร้ความระมัดระวังจนอาจจะถูกคนเหล่านั้นทำร้ายจนตายได้
ตลอดเวลา

“ที่ข้าไม่เปิดโปงเจ้า เหตุผลข้อแรกก็เพื่อให้เจ้าสามารถ
ใช้เหตุการณ์ครั้งนี้ปกป้องตนเอง เหตุผลข้อที่สองก็เพื่อใช้ข่มขู่
คนในเผ่า”

เดิมทีนางไม่ได้คิดจะเปิดเผยเรื่องนี้ให้อวินชู้ฮินรู้ จึงสร้าง
ทำเป็นไม่รู้เรื่อง

แต่เมื่ออวินชู้ฮินเป็นฝ่ายถามขึ้นมาก่อน นางก็ไม่มีเหตุผล
จะต้องปิดบังอีกต่อไป

หญิงสาวไม่เคยคิดเลยว่าผู้อาวุโสเหงิงอวีจะเล่าเรื่องราว
ภายในเผ่าให่ นางฟังอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้ แม้กระทั่งเรื่อง

การแย่งชิงอำนาจภายในเผ่านางก็ไม่ปิดบัง อีกทั้งสถานการณ์ของเผ่าอูก็ซับซ้อนกว่าที่อวินซู่จินคิดไว้มาก

นางลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนถามว่า “แท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นกับท่านเซ็งอูกันแน่ ก่อนหน้านี้ตอนที่เฮ้อเหลียนถึงส่งข่าวมา ท่านก็ยังปกติดี เหตุใดๆ ถึงได้เข้าเก็บตัวกะทันหัน”

อวินซู่จินหยุดพูดไปครู่หนึ่ง แล้วเอ่ยว่า

“การที่ท่านเซ็งอูเก็บตัวเกี่ยวข้องกับข้าหรือไม่”

ผู้อาวุโสเหิงอวีไม่คาดคิดว่าหญิงสาวจะช่างสังเกตเพียงนี้ นางลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจบอกความจริงไปว่า “ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับอยู่บ้าง กุญแจลับสำคัญต่อเผ่าอูมาก ส่วนที่กล่าวกันว่ามันเกี่ยวพันถึงชะตากรรมของเผ่าอู ก็ไม่ใช่คำพูดลอยๆ เท่านั้น

“สิบปีก่อน ท่านเซ็งอูทำนายไว้ว่าเผ่าอูจะประสบภัยพิบัติครั้งใหญ่ หรืออาจถึงขั้นสูญสิ้นเผ่าพันธุ์ เขาพยายามหาทางรอดให้เผ่ามาโดยตลอด เพื่อที่จะดำรงสายเลือดของเผ่าไม่ให้สูญสิ้นไปจนหมด จนกระทั่งครั้งปีก่อน ท่านเซ็งอูได้ทำนายว่ากุญแจลับได้ปรากฏตัวแล้ว ซึ่งเกี่ยวข้องกับความเป็นความตายของเผ่าอู

“แต่เพราะการทำนายครั้งนั้นเผยความลับสวรรค์ ท่านซึ่งอยู่
จึงถูกฟ้าดินลงโทษบาตเจ็บสาหัส จนต้องเข้าเก็บตัวฝึกตน”

เซียโหวเหวินซึ่งที่พึ่งอยู่ข้างๆ ขมวดคิ้ว

อวิ้นซุอินหรือตาลง มิน่าเล่า หลังจากเฮ้อเหลียนถึงพบนาง
ก็พูดกับนางตลอด ว่าตัวนางเกี่ยวข้องกับชะตากรรมและอนาคต
ของเผ่าอู่อีกทั้งยังเร่งรัดให้นางมาที่เผ่าอู่ด้วย

“เช่นนั้น...”

อวิ้นซุอินอ้าปากจะเอ่ยถามต่อ แต่ยังไม่ทันได้พูด ผู้อาวุโส
เหิงอวี้ก็โบกมือเป็นเชิงตัดบท

“ข้าบอกเจ้าได้เพียงเท่านี้ เรื่องของกุญแจลับ อนาคตของ
เผ่าอู่ และความผูกพันระหว่างเจ้ากับเผ่าอู่ ที่จริงแล้วข้าก็ไม่ได้รู้
มากนักหรอก

“ตั้งแต่ครั้งปีก่อน หลังจากที่ท่านซึ่งอยู่ทำนายว่ากุญแจลับ
ได้ปรากฏขึ้น นับแต่นั้นมา ท่านซึ่งอยู่ก็ไม่สบายใจและเป็นกังวล
อยู่ตลอดเวลา คล้ายมีเรื่องที่เอ่ยออกมาไม่ได้ ท่านไม่เคยกล่าวถึง
เรื่องของเจ้ากับพวกเรา และไม่เคยอธิบายถึงหน้าที่ของกุญแจลับ

อย่างชัดเจน จนกระทั่งก่อนที่จะเข้าเก็บตัว ท่านจึงเรียกข้าเข้าไปพบและฝากฝังให้ข้าปกป้องเจ้าให้ปลอดภัย”

ผู้อาวุโสเหิงอวีสารภาพไปตามตรง

“สิ่งที่ข้าพูดได้ ข้าก็พูดไปจนหมดแล้ว ส่วนเรื่องที่ข้าไม่รู้ต่อให้เจ้าถามไปก็ไร้ประโยชน์

“หากเจ้าต้องการรู้เรื่องมากกว่านี้ เกรงว่าคงต้องรอให้ท่านซึ่งอยู่จากการเก็บตัวเสียก่อน แล้วค่อยถามเขาด้วยตัวเจ้าเองเถิด บางทีท่านอาจจะให้คำตอบที่เจ้าต้องการได้

“แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เจ้าวางใจได้ ข้ารับรู้ได้ว่าท่านซึ่งอยู่ไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อเจ้า การตามหาเจ้า อาจเพียงเพราะต้องการให้เจ้าช่วยนำเผ่าอูให้รอดพ้นจากภัยพิบัติครั้งใหญ่ที่กำลังจะมาถึงเท่านั้น ท่านยังเคยพูดกับข้าว่า หากเผ่าอูสามารถรอดพ้นจากภัยในครั้งนี้ไปได้ เจ้าจะเป็นผู้มีพระคุณของเผ่าอูทั้งเผ่า”

น้ำเสียงของผู้อาวุโสเหิงอวีตรงไปตรงมาอย่างยิ่ง นางมิใช่คนประเภทที่ยกเรื่องลับมาพูด แต่สุดท้ายก็ทำตัวลึกลับไม่ให้ใครรู้ความจริง หากเป็นเรื่องที่พูดได้ นางก็บอกอวินซุอินไปตามตรง

แต่หากเป็นเรื่องที่ไม่อาจเปิดเผย นางก็จะบอกตรงๆ ว่า
นางก็ไม่รู้เช่นกัน

อวินซุอินสัมผัสได้ว่าคำพูดของท่านผู้อาวุโสเหิงอวี่นั้น
เป็นความจริง อย่างน้อยนางก็ไม่ได้โกหกเรื่องกุญแจลับและ
ท่านเซิงอู

อวินซุอินสบตากับผู้อาวุโสเหิงอวี่เงิบๆ ครู่หนึ่ง หลังจาก
ความเคร่งเครียดบนใบหน้าหายไป นางก็เผยยิ้มออกมาให้เห็น
“จู่ๆ ข้าก็พอจะเข้าใจแล้วว่า เหตุใดตอนที่หฺรุษเยว่พูดถึงท่านถึงได้
มีสีหน้าเช่นนั้น”

“อ้อ ยัยหนูคนนั้นพูดถึงข้าว่าอย่างไรหรือ” ผู้อาวุโสเหิงอวี่
สงสัย

อวินซุอินยิ้มเอ่ย “นางกล่าวว่าท่านกับท่านเซิงอูไม่เหมือน
คนอื่นๆ ในเผ่าอู เป็นคนตรงไปตรงมา ชอบทำตามใจตัวเอง เวลา
จะรักษาผู้ใดก็ต้องดูว่าชะตาต้องกันหรือไม่ ไม่เคยสนิทสนมกับ
คนในเผ่า ตรงกันข้าม บางครั้งกลับใจดีกับคนนอกเผ่ายิ่งกว่า
คนในเผ่าของตนเองเสียอีก

“हरुเยร์ยังบอกซ้ำอีกว่า คนในเผ่าส่วนใหญ่มักดูแคลนคนนอกเผ่า แต่ท่านกลับแตกต่างออกไป ทุกๆ ช่วงเวลาหนึ่งมักจะออกเดินทางไปรักษาผู้คน ช่วยชีวิตคนนอกเผ่าไว้ไม่น้อย

“นางยังบอกอีกว่า ท่านไม่ค่อยสนิทสนมกับใครในเผ่ามากนัก แต่กลับเป็นคนเดียวที่คล้ายกับท่านเชิงอุทิศสุด ไม่ว่าจะต่อคนในเผ่าหรือนอกเผ่า ท่านก็ปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมอย่างยิ่ง

“ก่อนที่ข้าจะมาต้าเยร์ हरुเยร์เคยพูดว่า หากข้าได้รู้จักกับท่าน ข้าอาจจะเข้ากับท่านได้ดี”

เฮ่อเหลียนहरुเยร์เคยกล่าวสิ่งเหล่านี้อย่างแท้จริง เพียงแต่คำพูดของนางไร้การประติดประต่อย และออกจะดู ‘หยาบคาย’ ไปเสียหน่อย

ผู้อาวุโสเหิงอวี๋ในคำบรรยายของนางเป็นคนที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูงเกินไป ต่างจากคนอื่นในเผ่าอย่างสิ้นเชิง นางไม่ได้ภาคภูมิใจในเชื้อสายของเผ่าตนเองนัก ในทางกลับกัน ยังแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่พอใจในความเย่อหยิ่งจองหองของชาวเผ่า

ตอนที่เฮ้อเหลียนถึงรับปากอวิ้นชูอินว่า หลังจากนางเดินทางมาถึงเผ่าแล้วก็จะให้นางศึกษาตำราการแพทย์ของเผ่าได้นั้น อวิ้นชูอินยังนึกว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ ทว่าเฮ้อเหลียนถึงกลับยืนยันหนักแน่นว่าไม่มีปัญหาแน่นอน เขากล่าวว่าผู้อาวุโสเหิงอวีจะไม่ถือสา ไม่น่ว่าอาจยินดีแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับศาสตร์แพทย์และพืชกับนางด้วยซ้ำ

ในตอนนั้นอวิ้นชูอินยังคงมีความสงสัยอยู่ แต่เมื่อได้พบกับผู้อาวุโสเหิงอวีและสนทนากับนางครูหนึ่ง นางก็เริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุใดเฮ้อเหลียนถึงและเฮ้อเหลียนหูเยว่ถึงได้มั่นใจนัก

นิสัยของผู้อาวุโสเหิงอวีแตกต่างจากคนอื่น ๆ ในเผ่าอย่างแท้จริง

ทั้งโปรงใส ตรงไปตรงมา เป็นบุคคลที่ทำให้นางชื่นชอบได้โดยง่าย

อวิ้นชูอินไม่ชอบคนที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม และเกลียดการถูกคนวางแผนเล่นงานที่สุด แต่เท่าที่เห็นในตอนนี ผู้อาวุโสเหิงอวีจริงใจต่อนางไม่น้อย ยิ่งไปกว่านั้น นางก็ชอบผู้อาวุโสเผ่า

ท่านนี้มีรูปลักษณะของคนหนุ่มสาว แต่กลับมีทัศนคติโสโคระจ่าง
ราวกับเห็นโลกมาอย่างลึกซึ้ง

เพราะมีผู้อาวุโสเหิงอวี่อยู่ เฝ้าอยู่ในสายตาของอวินชู้ฮิน
จึงไม่ได้นักรังเกียจไปเสียทั้งหมด

ผู้อาวุโสเหิงอวี่ได้ยินคำพูดของอวินชู้ฮิน ก็อดไม่ได้ที่จะ
หัวเราะออกมาเบาๆ

“ข้าว่าคำพูดพวกนั้นคงจะถูกเจ้าปรุงแต่งมาแล้วเป็นแน่
ยัยหนูคนนั้นคงไม่มีทางชื่นชมข้าเช่นนั้น นางคงจะพูดว่าข้า
มีนิสัยแปลกๆ ไม่น่าคบหา อารมณ์แปรปรวน และเข้าถึงยาก
มากกว่า”

นางไม่ได้สนิทสนมกับตระกูลเฮ่อเหลียนมากนัก ทั้งยัง
ไม่ชอบเดินทางมาแคว้นต้าเยว่ด้วย

ก่อนหน้านี้ ตอนที่เฮ่อเหลียนหนีอยู่ไม่อาจเปิดเส้นชีพจร
ลมปราณและไม่ได้รับสืบทอดพรสวรรค์จากตระกูลเฮ่อเหลียน
เฮ่อเหลียนอวินเทียนกลับไม่เคยยอมแพ้ เขาถึงกับเชิญนางมา
‘ตรวจไข’ ของบุตรของตนเอง โดยหวังให้นางช่วยหาหนทาง
เปิดเส้นชีพจรลมปราณให้กับเฮ่อเหลียนหนีอยู่

ผู้อาวุโสเหิงอวี่ยังจำเรื่องในอดีตได้อย่างชัดเจน นิสัยของนางในตอนนั้นยังจริงจังและเข้มงวดกว่าตอนนี้มากนัก แทบจะไม่ค่อยยิ้มด้วยซ้ำ คิดว่าการที่เฮ่อเหลียนอวี่นเทียนตั้งใจจะเปิดเส้นซีพจรปรารถนาก็ได้ก็สาวด้วยวิธีพิเศษนั้นช่างเป็นความคิดที่เพี้ยนเกินไป ไม่ต่างจากการฝันชะตาฟ้าลิขิต ทั้งสองจึงเกิดปากเสียงกันอย่างรุนแรง

ในตอนนั้น เฮ่อเหลียนหฺรฺยู่วี่ก็ยังเป็นเพียงเด็กสาวตัวน้อย ตกใจจนร้องไห้โฮ

นับแต่นั้นมา เด็กสาวก็มักหลบหน้านางอยู่เสมอ แม้แต่เฮ่อเหลียนถึงก็มักจะแสดงท่าทียำเกรงนางอยู่หลายส่วน

ผู้อาวุโสเหิงอวี่ก็รู้นิสัยของตัวเองดี นางไม่ค่อยเป็นที่ถูกใจของพวกเด็กๆ ในเผ่า แม้แต่คนรุ่นเดียวกันในเผ่าก็มีเพียงไม่กี่คนที่พูดถึงนางในแง่ดี ดังนั้นเฮ่อเหลียนหฺรฺยู่วี่จะชื่นชมนางเพียงนี้ได้อย่างไร

“ยัยหนูนั้นไม่รู้ว่านิทานลับหลังข้าว่าอย่างไรบ้าง”

อวี่นชู่ฮั่นรู้สึกชันกับคำพูดตรงไปตรงมาของนาง หัวเราะเบาๆ พลังเอ่ยว่า “ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกเจ้าคะ พวกเขาสองพี่น้อง

ต่างก็เคารพนับถือท่านไม่น้อย เพียงแต่บางที่เป็นเพราะท่าน
เก่งเกินไป จนทำให้คนอื่นรู้สึกว่าคุณเองเทียบไม่ติด และคิดว่า
เข้าหาท่านได้ยาก”

“เจ้าไม่ต้องพูดดี ๆ แทนพวกเขาหรอก ข้าก็มีใจคนใจแคบ
ที่คิดจะไปหาเรื่องพวกเขาเพียงเพราะคำพูดลับหลังไม่กี่คำ”

ผู้อาวุโสเหิงอวี่เหลือบมองอวี่นซู่อินแวบหนึ่ง

“แต่จะว่าไป พืชที่เจ้าใช้กับเฟิงซานคือสิ่งใดกันแน่”

อวี่นซู่อินยิ้ม “พืชแยกใจเจ้าค่ะ”

ผู้อาวุโสเหิงอวี่ “...”

“เป็นพืชแยกใจจริง ๆ”

เมื่อเห็นผู้อาวุโสเหิงอวี่ทำตาโต อวี่นซู่อินก็หัวเราะ ก่อนจะ
อธิบายเพิ่มเติม “อันที่จริงสิ่งที่ข้าพูดไว้ที่ทำเรื่องก็ไม่ได้เป็นการ
ปันหัวไปเสียทั้งหมด พืชแยกใจมีฤทธิ์อย่างที่ว่าได้พูดไว้จริง ๆ
มันสามารถทำให้ร่างกายเน่าเปื่อย กระดูกและเลือดแยกออกจากกัน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงรักษาหัวใจให้เด่นอยู่ ไม่ทำให้
ตายทันที

“พิษนี้เคยถูกใช้โดยนักพรตที่ฮ้องเต้ของราชวงศ์โบราณ
เลี่ยนดูไว² เป็นสิ่งลึกลับที่ใช้ในกระบวนการสร้างเด็กนำทาง²ที่จะ
ถูกสังเวยและฝังร่วมกับฮ้องเต้”

“เด็กนำทาง?”

ผู้อาวุโสเหิงอวี้ขมวดคิ้ว สิ่งนั้นมันคืออะไรกัน

² เด็กนำทาง ในบริบทของราชวงศ์โบราณ หมายถึงเด็กที่ถูกใช้เป็นเครื่องสังเวยหรือ
ผู้ติดตามของฮ้องเต้ในสุสาน ตามความเชื่อของลัทธิเต๋าและวัฒนธรรมจีนโบราณ
เด็กเหล่านี้เชื่อกันว่าจะช่วยนำทางจักรพรรดิในชีวิตหลังความตาย

บทที่ 584 ข้าแค่เตรียมทางรอดให้ตัวเอง

ผู้อาวุโสเหิงอวี้ก็เพิ่งเคยได้ยินเรื่องเด็กนำทางเป็นครั้งแรก
สีหน้าของนางเต็มไปด้วยความสงสัย

แม้แต่เซียโหวเหวินเซิงที่กำลังจัดของอยู่ข้างๆ ยังพลอย
เงี่ยหูฟังบทสนทนาระหว่างอวีนชู้ฮินกับผู้อาวุโสเหิงอวี้ไปด้วย
เมื่อได้ยินดังนั้นก็เอ่ยถามด้วยความอยากรู้ว่า “เด็กนำทางคือสิ่งใด”

เมื่อเห็นว่าทั้งสองคนสนใจเรื่องนี้ อวีนชู้ฮินก็ไม่ได้ปิดบัง
นางอธิบายให้พวกเขาฟังว่า

“พวกท่านคงเคยได้ยินเรื่องของฮ่องเต๋ในอดีต โดยเฉพาะ
ฮ่องเต๋ที่หมกมุ่นในการแสวงหาความเป็นอมตะ พวกเขาเชื่อมั่นว่า
หลังความตายตนจะได้ขึ้นสู่ดินแดนสุขาวดี ดังนั้นเมื่อถึงเวลา
สิ้นพระชนม์จึงสั่งให้ฝังข้าหลวงหรือสัตว์ต่างๆ ไปพร้อมกันทั้งเป็น
ใช้หรือไม่”

เซียโหวเหวินเซิงเคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนจริงๆ

ส่วนผู้อาวุโสเหิงอวักกลับแค้นเสียงเยาะ “บนโลกนี้จะมีหนทางแห่งความเป็นอมตะที่ไหนกัน ต่อให้มีอยู่จริง คนที่ก่อกรรมทำเข็ญ ใช้ชีวิตคนเป็นเครื่องสังเวทเช่นนั้นก็ไม่มีความได้รับพรอก”

แบกกรรมหนักจากการฆ่า แล้วยังสร้างหนี้กรรมเพิ่มอีก

แค่ไม่ต้องตกนรกอเวจีก็ถือว่าดีมากแล้ว ยังคิดจะไปสู่แดนสุขาวดีอีกหรือ ผันไปเถอะ!

อวินชู้อินเล็กคิ้ว อันที่จริงแม้แต่เผ่าเองก็มีความเชื่อบางส่วนที่คล้ายกับเรื่องราวของนักพรตที่แสวงหาวิถีแห่งชีวิตอมตะ เพียงแต่นางคิดไม่ถึงว่า ท่านผู้อาวุโสแห่งเผ่าของท่านนี้กลับไม่เชื่อแม้แต่หน่อย

ความแปลกใจก่อตัวในใจของนางเพียงครู่เดียว จากนั้นก็กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ไม่ใช่ทุกคนจะตื่นรู้เหมือนผู้อาวุโสพรอกเจ้าค่ะ มักจะมีบางคนที่หลอกตัวเองอยู่เสมอ

“ในสายตาของพวกเขา หนทางแห่งความเป็นอมตะคือทุกสิ่ง การไปสู่ดินแดนสุขาวดีหลังความตาย ได้เสวยสุขในสิ่งที่ไม่มีโอกาสได้ลิ้มรสในชาตินี้ ถือเป็นสิ่งที่พวกเขาควรได้รับ

ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อพวกเขาถูกนักพรตนอกกรีตปั่นหัวเล่น ก็คงจะไม่สนว่ามันเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องหลอก”

หลังจากกล่าวจบ อวินซูนก็วกกลับมาที่หัวข้อหลัก

“เด็กนำทางก็คือผลลัพธ์อันเลวร้ายจากความเชื่อที่โง่เขลาเหล่านั้น

“ว่ากันว่า เมื่อมนุษย์สิ้นลมหายใจ หากปรารถนาจะก้าวเข้าสู่แดนสุขาวดี ก็จำเป็นต้องมีเด็กที่บริสุทธิ์ไร้มลทินนำทาง ใช้จิตวิญญาณอันใสซื่อบริสุทธิ์ของพวกเขาเพื่อเปิดประตูสวรรค์ เด็กเหล่านี้จะถูกคัดเลือกจากผู้ที่มีชะตาเหมาะสม อายุตั้งแต่ห้าถึงเจ็ดขวบ และถูกฆ่าโดยวิธีจำเพาะ

“หลังจากคัดเลือกเด็กที่เหมาะสม และให้พวกเขากินยาพิเศษแล้ว กระดูกและเนื้อก็จะค่อยๆ ละลาย ทว่าจิตวิญญาณกับชีพจรหัวใจจะยังคงอยู่ เหลือเพียงผิวหนังที่ดูเหมือนใหม่

“ต่อมาก็เติมน้ำมันตะเกียงนำทางลงไปจนเต็มร่าง จากนั้นก็จะถูกเจือนเปิดสะดือเพื่อน้ำมันไหลซึมออกมา เนื่องจากในร่างกายมีน้ำมันไหลวน น้ำมันจึงไหลออกมาอย่างช้าๆ ทำให้

แสงไฟในสุสานจักรพรรดิสว่างไสวไปตลอดร้อยปี นี่คือที่มาของ
เด็กนำทาง”

เมื่อวันชู้อินพูดจบ ผู้อาวุโสเหิงอวีถึงกับใบหน้าเปลี่ยนสี
ส่วนเซียวโหวเหวินเซิงที่แม้จะเคยเห็นความโหดร้ายมาหลากหลาย
รูปแบบก็ยังคงหน้าซีดเผือดเมื่อได้ยิน “เหตุใดถึงมีมนุษย์ที่ชั่วร้าย
เพียงนี้...”

นั่นคือการนำเด็กที่ยังมีชีวิตมาทำเป็น ‘ศพเด็ก’ โดยสมบูรณ์

อวันชู้อินถอนหายใจเบาๆ ในหน้าประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา
มีผู้คนมากมายที่แสวงหาหนทางสู่อมตะ และคนส่วนใหญ่เหล่านั้น
ล้วนเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในยุคสมัยของตน ยามมีชีวิตอยู่ยังไร้ซึ่ง
ความเมตตา หลังจากตายไปแล้วจะยังหวังพึ่งสิ่งใดจากพวกเขา
ได้อีกหรือ

คนเหล่านั้นคิดถึงแค่ความเป็นอมตะของตน ต้องการ
เสวยสุขหลังความตายเหมือนครั้งที่ยังมีชีวิต พวกเขายอมไม่ใส่ใจ
ว่าต้องสังเวยชีวิตผู้คนไปมากเพียงใด นับประสาอะไรกับเด็ก
เพียงไม่กี่คนเล่า ต่อให้เป็นร้อยเป็นพันคนก็อาจจะทำได้โดย
ปราศจากความลังเล

อวินชู้อินเห็นสีหน้าของทั้งสองไม่ดีนักก็ไม่ได้กล่าวอะไรอีก
เพียงเปลี่ยนหัวข้อสนทนากลับไปที่เรื่องพิษแยกใจ

“พิษแยกใจเป็นยาที่มีต้นกำเนิดมาจากพิธีกรรมดังกล่าว
เนื่องจากต้องรักษาเส้นชีพจรและจิตวิญญาณให้ดำรงอยู่ ดังนั้น
มันจึงประกอบไปด้วยสมุนไพรที่มีฤทธิ์บำรุงร่างกายเข้มข้นที่สุด

“พิษแยกใจจะไม่เป็นอันตรายต่อชีวิต จนกว่าจะถูกกระตุ้น
โดยตัวเร่งพิษ ก่อนที่จะทำปฏิกิริยา มันจะทำให้ผู้ที่ได้รับพิษ
มีสุขภาพแข็งแรงกว่าเดิม เสริมสร้างพลังกำลังให้แข็งแกร่งขึ้น
เลือดลมไหลเวียนดีขึ้น และมีพลังชีวิตที่สูงกว่าปกติ

“แต่หากได้รับตัวเร่งพิษเข้าไป มันก็จะกระตุ้นให้พิษแยกใจ
กำเริบ”

ผู้อาวุโสเหิงอวีคิดไม่ถึงว่าอวินชู้อินจะใช้พิษแยกใจจริงๆ
ไม่ใช่สิ่งที่นางแต่งขึ้น จึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม “แล้วตัวเร่งพิษนั้น
คืออะไร”

“พิษกลืนเจ็ดสุริยัน”

อวินชู้อินมองดูสีหน้าของผู้อาวุโสเหงอวีเปลี่ยนไปด้วย
ความไร้เดียงสาเล็กน้อย แล้วกล่าวกับนางว่า “ข้าบอกท่านแล้ว
ว่าตอนอยู่ที่ท่าเรือ ข้าไม่ได้โกหกพวกเขาไปเสียทั้งหมด พืชที่อยู่ใน
ในตัวเฟิงซานคือพืชแยกใจจริงๆ เพียงแต่ตัวเร่งพืช กลิ่นเจ็ด-
สุรียนอยู่บนตัวข้า เมื่อข้าสัมผัสตัวเขา พืชของเขาจึงกำเริบ”

ผู้อาวุโสเหงอวีถามต่อ “แล้วพืชแยกใจบนตัวเฮ่อเหลียน
กับคนอื่นๆ เล่า...”

“ก็เป็นของจริงเช่นกัน”

อวินชู้อินเอียงศีรษะ “ข้าบอกแล้วว่าข้าไม่ได้โกหกท่าน”

“...”

ผู้อาวุโสเหงอวีมองอวินชู้อินที่กะพริบตา ใบหน้าของนาง
เต็มไปด้วยความไร้เดียงสา จนถึงกับพูดไม่ออกไปชั่วครู่

เดิมทีนางนึกว่าพืชแยกใจเป็นเรื่องลวง และไม่เคยเชื่อ
สิ่งที่เรียกว่ากลิ่นเจ็ดสุรียนอะไรนั้น

ตอนอยู่ที่ท่าเรือ นางมองออกว่าวิน⁺ชู้อินเล่นตลกติกกับ
เฟิ่งซาน เพียงคิดว่าวิน⁺ชู้อินแต่งเรื่องเหล่านั้นขึ้นเพื่อข่มขวัญ
ให้ชาวเผ่าอุหวาดกลัว นางจึงเลือกที่จะไม่เปิดโปง

แต่นางไม่คิดว่าบนโลกนี้จะมีพิษแยกใจจริงๆ และคนของ
เผ่าอุทุกคนที่เคยไปหนานเยว่ล้วนถูกวิน⁺ชู้อินป้ายยาไว้ทั้งหมด

ผู้อาวุโสเหิงอวี๋เจียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวว่า “เจ้ากล้ามาก
เจ้ามาบอกข้าเช่นนี้ ไม่กลัวว่าข้าจะทำอะไรเจ้าหรือ”

แม้จะไม่ชอบคนเหล่านั้น แต่พวกเขาก็เป็นคนของเผ่าอุ
เช่นเดียวกับนาง

วิน⁺ชู้อินเผยรอยยิ้มสดใส “หากเป็นคนอื่น ข้าคงไม่พูด
ความจริง อย่างมากก็แค่หาข้ออ้างส่งเดชไปเท่านั้น

“ท่านผู้อาวุโสมองออกว่าข้าลงมือกับเฟิ่งซาน แต่กลับ
ไม่เปิดโปงข้า อีกทั้งเมื่อครู่ท่านก็ไม่ได้ปิดบังความคิดของตัวเอง
กับข้าเลย นอกจากนี้ ท่านยังช่วยถอนพิษให้อาหยวน แม้กระทั่ง
มองคนเผ่าอุและคนนอกเผ่าอย่างเท่าเทียมโดยไม่ลำเอียง ข้าย่อม
ไม่มีเหตุผลที่จะต้องโกหกท่าน”

น้ำเสียงของอวินซูนินเปิดเผย มีความจริงใจต่อผู้อาวุโส
เหิงอวีเป็นพิเศษ

“อย่างที่ผู้อาวุโสกล่าวไว้ ข้าไม่อาจไวใจคนเผ่าอูได้อย่าง
สนิทใจนัก

“หากไม่ใช่เพราะต้องถอนพิษให้อาหยวน ทั้งยังมีความ
สัมพันธ์ระหว่างท่านน้ำเล็กกับเฮ่อเหลียนถึง ลำพังเรื่องที่เฟิงซาน
และตระกูลเฟิงก่อไว้ ก็มากพอที่จะทำให้เกลียดชังเผ่าอูไปตลอด
ชีวิต

“ข้าวางยาพิษแยกใจก็เพื่อปกป้องตัวเอง หาได้มีเจตนา
ทำร้ายผู้ใดไม่ ข้าจะปล่อยให้ตนเอง อาหยวน และผู้ติดตามของข้า
ต้องจนตรอกถึงขั้นไร้กำลังตอบโต้เช่นนั้นหรือ”

ผู้อาวุโสเหิงอวีไต่ยีนก็เม้มปาก ชมอารมณ์โกรธเอาไว้

อวินซูนินไม่ได้รู้สึกเกรงกลัว นางเพียงเผยรอยยิ้มบาง ๆ
แล้วกล่าวว่า

“ข้าไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อเผ่าอูแต่อย่างใด และไม่ได้เป็น
คนกระหายเลือด ถ้าหากพิษแยกใจไม่ถูกกระตุ้น มันก็เป็นแค่

ยาบำรุงชั้นดีเท่านั้น หากภายในสองเดือนพิษยังไม่กำเริบ ตัวยาก็จะละลายไปในกระแสเลือด กลายเป็นอาหารบำรุงร่างกาย

“ถ้าหากเผ่าอูปฏิบัติต่อพวกข้าอย่างเป็นมิตร พิษแยกใจพวกนั้นก็ถือว่าเป็นของขวัญที่ขามอบให้คนของเผ่าอู แต่ถ้าเผ่าอูคิดร้ายกับพวกเรา สิ่งนี้จะเป็นทางรอดของพวกข้า

“หวังว่าท่านผู้อาวุโสเหิงอวีจะเข้าใจข้า”

เมื่อผู้อาวุโสเหิงอวีได้ยินคำพูดนั้นก็มองเด็กสาวที่มีท่าทางสงบนิ่งตรงหน้า ทั้งที่เรื่องนี้อาจจะพลิกผัน ให้นางกลายเป็นศัตรูของเผ่าอูได้ทุกเมื่อ และหากใครในเผ่าได้ยินคำพูดของนางเข้าเกรงว่าพวกเขาจะเกิดจิตคิดอยากสังหารนางเสียเดี๋ยวนั้น ทว่าอวิ้นซู่ฮินกลับกล่าวออกมาอย่างใจเย็นยิ่ง

ผู้อาวุโสเหิงอวีไม่รู้ว่าควรจะชื่นชมว่านางกล้าหาญเกินไป หรือควรจะรู้สึกขอบคุณที่ผู้ฟังเป็นตนเองกันแน่

สุดท้าย ผู้อาวุโสเหิงอวีถอนหายใจเอ่ยว่า “เรื่องนี้เจ้ารู้เพียงคนเดียวก็พอ ต่อไปอย่าได้เอ่ยถึงอีก”

บทที่ 585 สามารถดึงมิตรได้แม้เพียงคนเดียว
ก็ถือว่าคุ้มค่า

“นอกจากข้าแล้ว เจ้าอย่าได้บอกเรื่องพิษแยกใจให้ใครรู้อีก”
ผู้อาวุโสเหิงอวี่กล่าว

“เจ้าคะ” อวี่นซู่อินตอบรับเสียงเบา

ในที่สุดเรื่องของพิษแยกใจก็จบลงแต่เพียงเท่านี้

ผู้อาวุโสเหิงอวี่ไม่ได้คาดคั้นให้อวี่นซู่อินมอบยาถอนพิษ
ให้นาง ไม่แม้แต่จะถามถึงเรื่องพิษกลืนเจ็ดสุริยัน ไม่ได้บีบบังคับ
ให้สัญญาว่าจะไม่ทำร้ายคนเผ่าอูเหมือนที่เซี่ยโหวเหวินเชิงกังวล

นางเพียงแต่กำชับให้อวี่นซู่อินอย่าเอ่ยถึงเรื่องนี้อีกต่อไป
ก่อนจะปล่อยผ่านไปโดยไม่ติดใจ

เซี่ยโหวเหวินเชิงแม้จะแปลกใจ แต่ก็เพียงฟังอยู่เงียบๆ

ผู้อาวุโสเหิงอวี่ก้มลงมองอาการของจวินจิวหยวน เห็นว่า
เลือดลมของเขาเริ่มพลุ่งพล่าน สีหน้าแดงกำ พลังลมปราณในร่าง

ของเขาค่อยๆ เพิ่มขึ้น ก็รู้ได้ทันทีว่าเขาเริ่มดูดซับพลังของ
โอสธแล้ว และพลังภายในกำลังเพิ่มพูนอย่างมหาศาล

“พิษในร่างกายของสามีเจ้าถูกขจัดออกไปจนหมดสิ้นแล้ว
หากต้องการดูดซับพลังโอสธในร่างกายทั้งหมด ยังต้องใช้เวลา
อีกสักระยะ พวกเจ้าเฝ้าเขาให้ดีเถิด ข้าจะออกไปก่อน เพื่อให้
คนข้างนอกวางใจ” ผู้อาวุโสเหิงอวีสะบัดแขนเสื้อเก็บโกหยกที่ใส่
คางคกกุไลหิต พलगพุดกับอวินชูอิน

หญิงสาวพยักหน้า “รบกวนผู้อาวุโสช่วยแจ้งท่านน้ำเล็ก
ของข้าว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี ไม่ต้องเป็นห่วง”

ผู้อาวุโสเหิงอวีรับคำ จากนั้นจึงหันไปกล่าวกับเซียโหว-
เหวินเซิง “หลังจากจัดการทางนี้เรียบร้อยแล้ว ให้เฮื่อเหลียนถึง
พาเจ้ามาหาข้า ข้ามีเรื่องเกี่ยวกับลู่อิงอยากจะถามเจ้า”

“ขอรับ ท่านผู้อาวุโส”

หลังจากผู้อาวุโสเหิงอวีจากไป ประตูห้องก็ปิดลงอีกครั้ง
คนด้านนอกเห็นนางก็พากันกรูเข้ามาสอบถามอาการของจวิน-
จิวหยวน ภายในห้องยังสามารถได้ยินเสียงของอวีเฟยจงดังลอด
เข้ามาเลื่อนราง

เซี่ยโหวเหวินเซิงเดินเข้ามาใกล้วีนชู้ฮิน กระซิบถามว่า
“พระชายา เพราะเหตุใดท่านจึงต้องเปิดเผยเรื่องพิษแยกใจกับ
พิษกลืนเจ็ดสุริยันให้ผู้อาวุโสเหิงอวี๋ล่วงรู้ด้วยเล่า นั่นมันไฟตาย
ของเราเชียว ยามคับขันยังเอามาใช้ช่วยชีวิตได้”

ยามนี้นางล่วงรู้ทุกอย่างแล้ว มิเท่ากับว่าพวกเขาไม่เหลือ
ไฟตายแล้วหรือ

“สิ่งใดที่ถูกเปิดเผยออกไปแล้ว ก็ไม่อาจเรียกว่าไฟตาย
ได้อีกต่อไป”

วีนชู้ฮินเหลือบมองเข็มทองบนร่างกายของจวินจิวหยวน
เห็นว่าเลือดลมพุ่งผ่านเส้นชีพจรหัวใจ พลังภายในแข็งแกร่งขึ้น
ตามพลังโอสถที่ถูกปลดปล่อย จึงเอื้อมมือไปดึงเข็มทองสองเล่ม
ที่ปักอยู่บนจุดตายออก

นางเช็ดเข็มทองด้วยผ้าเช็ดหน้าแล้วใส่ลงไปในช่องเข็ม
กลางพุดต่อ

“ผู้อาวุโสเหิงอวี๋ผู้นี้เก่งกาจมาก ความสามารถด้านแพทย์
และพิษของนางคงไม่ด้อยไปกว่าพวกเราสองคน ต่อให้พิษแยกใจ

จะร้ายกาจสักแค่ไหน แต่มันก็เป็นแค่พิษ อย่างไรก็ตามก็ต้องมีจุดอ่อน ย่อมหาทางแก้ไขได้

“เรายังไม่รู้สถานการณ์ของเผ่าอูดี แต่ข้าเห็นความสามารถของท่านผู้อาวุโสคนนี้แล้ว

“ในเมื่อนางสังเกตเห็นความผิดปกติที่ทำเรื่อง และรู้ว่า ข้าลงมืออะไรกับเฟิงซาน นางย่อมจับสังเกตได้ว่าเลือดลมของเฮ้อเหลียนถึงและคนอื่นๆ เพิ่มพูนขึ้นผิดปกติ ต่อให้ข้าไม่พยายามนางไปตรวจสอบ ก็ต้องรู้สาเหตุภายในสามวัน”

หากผู้อาวุโสเหิงอวีไม่เฉลียวใจ นางคงไม่บอกไฟตายของตนให้คนอื่นรู้ และคงไม่เปิดเผย ‘ความจริง’ ของพิษแยกใจให้คนเผ่าอูรู้เช่นกัน แต่ในเมื่อคนรู้แล้วก็ช่วยไม่ได้

ผู้อาวุโสเหิงอวียอมช่วยปิดบังให้นาง ไม่เปิดโปงต่อหน้าคนอื่น แสดงว่านางไม่ได้มีเจตนาร้ายกับพวกเขา

กระทั้งตอนที่นางพูดถึงคนของเผ่าอูและตระกูลเฟิงเมื่อครู่ ใบหน้าที่เย็นชาสงบนิ่ง หรือแม้แต่แววตาเหยียดหยามไม่ใช้การ เสสรังแน่นอน เมื่อนางพูดถึงคนนอกเผ่า ผู้อาวุโสเหิงอวีก็ไม่ได้

แสดงท่าทีอวดดี หรือปกปิดข้อผิดพลาดของตัวเองเหมือนคนอื่นๆ
ในเผ่า

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ อวินชูอินจึงเห็นว่าหากยัง
ปิดบังต่อไป ก็มีแต่จะสร้างความระแวงแคลงใจให้อีกฝ่าย มีผู้
เปิดเผยไปเลยยังดีกว่า

“พิษแยกใจไม่ได้มีอันตรายเป็นต่อเผ่าอยู่ นางออกไปตรวจสอบ
เฮ้อเหลียนถึงและคนอื่นๆ ก็จะได้รู้เอง อีกอย่าง การต่อสู้แย่งชิง
อำนาจภายในเผ่ารุนแรงกว่าที่เราคิดไว้มากนัก ในเมื่อนาง
ไม่ได้เปิดเผยพวกเราที่ทำเรื่อง ก็หมายความว่าจะไม่บอกใคร
ในตอนนั้นเช่นกัน”

เซี่ยโหวเหวินเซิงฟังจบก็อดไม่ได้ที่จะถาม “ภายในเผ่าอยู่
แก่งแย่งชิงดีกันรุนแรงเพียงนี้เลยหรือ”

เขานึกว่า ก่อนหน้านี้ผู้อาวุโสเหิงอวีจิงใจกล่าวเช่นนั้น
ก็เพียงเพื่อให้พวกเขาเข้าใจ

อวินชูอินนั่งขัดสมาธิอยู่ใกล้ๆ จวินจิวหยวน นางกล่าว
ด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “น่าจะเป็นเรื่องจริง

“ก่อนหน้านี้ที่ทำเรื่อง เจ้าไม่ได้สังเกตหรือว่าตระกูลผู้นำของเผ่าที่ถูกส่งมาต้อนรับพวกเราในครั้งนี้ ดูเหมือนจะไม่ค่อยลงรอยกันเลย”

ไม่ต้องพูดถึงเฟิ่งเหยียนที่หมายปอง ‘กุญแจลับเผ่าอู’ มานานแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อท่านเซ่งอู แม้แต่เรื่องหยกครึ่งซีกที่ท่านเซ่งอูไม่รู้ แต่เฟิ่งเหยียนกลับรู้ ทั้งยังใช้มันเป็นเบาะแสเพื่อตามหา ‘กุญแจลับ’ อีกด้วย

เฟิ่งซานถูกนางกำจัด แผนการของตระกูลเฟิ่งล้มเหลว จนทั้งตระกูลเฟิ่งต้องเกือบรับเคราะห์ไปด้วย เฟิ่งเหยียนผู้นั้น ต้องไม่หวังดีต่อนางแน่ อีกทั้งเขาเป็นคนหน้าเนื่อใจเสือ แม้แต่เฟิ่งซานยังลงมือได้โดยไม่ลังเล แล้วนับประสาอะไรกับ ‘คนนอก’ อย่างพวกเขา

อวี๋เฟยจงคนนั้น ดูเผินๆ เหมือนเป็นคนตรงไปตรงมา ไม่พิถีพิถัน ไม่ใส่ใจในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่แท้จริงแล้ว เขาเป็นคนที่มีความคิดอ่านเฉียบแหลม มีเล่ห์เหลี่ยมไม่ใช่น้อย

เขาไม่ลงรอยกับตระกูลเฟิ่ง ตอนที่มาถึงท่าเรือคำพูดของเขาเหมือนพูดเล่น แต่แท้จริงแล้วกลับเป็นการยุยงให้นาง

ขัดแย้งกับตระกูลเฟิง แม้แต่วาจาที่เอ่ยกับเฟิงเหียน ดูเหมือนเป็นคนเถรตรงไม่คิดอะไร แต่คำพูดกลับแหลมคมตรงประเด็น

ส่วนซือคองยง...

อวินซุอินหรือตาลง นางจำได้ว่าเฮ่อเหลียนถึงเคยบอกว่า ท่านชิงอู่อ้วนมาจากตระกูลซือคอง ทุกคนที่ได้รับตำแหน่งชิงอู่ในแต่ละยุคสมัยมาจากตระกูล ‘ซือคอง’ ทั้งสิ้น

ตามหลักแล้วซือคองยงควรจะเป็นผู้ที่จงรักภักดีและทำตามคำสั่งของชิงอู่เพื่อปกป้อง ‘กุญแจลับ’ แม้กระทั่งรักษาเกียรติและศักดิ์ศรีของท่านชิงอู่ด้วย

แต่ตอนที่เฟิงซานถูกบังคับให้ยอมรับว่าคิดร้ายต่อนาง และถึงขั้นมีเจตนาทรยศเผ่าอู ซือคองยงเองนั้นควรจะเป็นคนแรก ที่จับกุมตัวเขาเพื่อนำไปสอบสวน ทว่าเขากลับยื่นนิ่งเฉย มองดูเฟิงเหียนลงมือสังหารคนปิดปาก

ทั้งตระกูลเฟิงและเฟิงซานเกือบทำให้เผ่าอู่ต้องล่มสลาย และเกือบทำให้ ‘กุญแจลับ’ ถูกทำลายไปด้วย

การกระทำของช็องคยองมีความเป็นไปได้อยู่แค่สองกรณี กรณีแรก ตระกูลช็องคยองอาจไม่ได้จงรักภักดีต่อเซ็งอูเพียงนั้น หรือกระทั่งมีจุดมุ่งหมายซ่อนเร้นเช่นเดียวกับตระกูลเฟิง จึงไม่ได้สนใจคนที่ทรยศเผ่า

กรณีที่สอง เผ่าอูกำลังเกิดเรื่องบางอย่างขึ้น ทำให้เขาจำเป็นต้อง ‘ปล่อย’ ให้ตระกูลเฟิงทำตามอำเภอใจไปก่อน

นอกจากพวกเขาแล้ว คนเดียวที่อูวินชุน^{*}ไม่รู้สึกถึงความผิดปกตินักคือ เฮอเหลียนอูวินเทียน พระบิดาของเฮอเหลียนถึงกษัตริย์แห่งต้าเยว่

บางทีอาจเป็นเพราะเขาปกครองแคว้นต้าเยว่ แม้จะมีสายเลือดเดียวกับชนเผ่าอู แต่ก็ไม่ได้อาศัยอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าอู คนส่วนใหญ่ในตระกูลเฮอเหลียนก็อาศัยอยู่ในแคว้นต้าเยว่ ไม่ค่อยก้าวท้าวการตัดสินใจของเผ่าอู ไม่มีความสัมพันธ์ทางผลประโยชน์มากเท่าไรนัก ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลเฮอเหลียนกับตระกูลอื่นๆ ในเผ่าอูจึงดูเหมือนจะเป็นกลาง ตอนนี้ยังมองไม่ออกว่าพวกเขาเป็นมิตรหรือศัตรู

บทที่ 586 คีตกนักของเหล่าคนโสด

แม้ว่าผู้อาวุโสเหิงอวี้อาจจะไม่ได้ใจดีต่อพวกเขาขนาดนั้น แต่อย่างน้อยในตอนนี้นางก็ได้มีเจตนาร้าย

ในเมื่อเรื่องพิษแยกใจถูกนางจับได้ อวินชู่อินจึงตัดสินใจที่จะบอกความจริงกับนาง อย่างน้อยก็แสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้คิดร้ายต่อเผ่าอู และเพื่อทำให้ผู้อาวุโสผู้นี้สบายใจ

สุดท้ายแล้วก็เป็นอย่างที่นางเคยพูดไว้ ‘สิ่งที่ถูกเปิดเผยออกไปแล้ว ย่อมไม่อาจนับเป็นไฟตายได้อีก’

ผู้อาวุโสเหิงอวี้อีกก็ไม่ต้องหวาดระแวงว่า นางจะใช้พิษนี้มาเป็นภัยคุกคามเผ่าอู

“...”

เซี่ยโหวเหวินชิงฟังอวินชู่อินวิเคราะห์นิสัยของคนในเผ่าอูทีละคน รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขา แล้วก็อดไม่ได้ที่จะอ้าปากค้าง พวกเขาเผชิญหน้ากับคนพวกนั้นที่ทำเรื่องเพียงแต่

ครั้งเดียวเท่านั้น ไม่ได้แม้แต่จะสนทนากันอย่างจริงจังเลยด้วยซ้ำ
ทว่าอวิ้นซูนกลับรู้สำนึกของคนที่เขานั้นหมดแล้ว

“แล้วหลังจากนี้เราจะเอาอย่างไรต่อ” เชียโฮวเหวินเชิงถาม

“ค่อยๆ เดินหมากไปตามสถานการณ์เถิด”

อวิ้นซูนตอบเรียบๆ “โชคดียี่สิบปีของอาหยวนหายดีแล้ว
พลังโอสถพวกนั้นก็ช่วยบำรุงพลังภายในของเขาให้แข็งแกร่งขึ้น
กว่าเดิม ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของเราก็หมดไปแล้ว เรื่องหลังจากนี้
ค่อยว่ากันทีหลัง”

ไม่ว่าเผ่าอูจะคิดวางแผนอย่างไร สุดท้ายมันก็เป็นเพียง
การลงมือกับสิ่งที่เรียกว่า ‘กุญแจลับ’ เท่านั้น

ทหารมาใช้ขุนพลต้าน น้ำมาใช้ดินกลบ

อย่างไรตอนนี้ก็อยู่ในถิ่นของพวกเขาแล้ว ต่อให้อยากหนี
ก็หนีไม่ได้

เซียโฮวเหวินเชิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพยักหน้าเห็นด้วย
เรื่องก็มาถึงขั้นนี้แล้ว นอกจากค่อยเป็นค่อยไป คงไม่มีทางอื่น
อวิ้นซูนยังแก้ปัญหาระเบิดการเปลี่ยนร่างเป็นกระต่ายไม่ได้

พวกเขา ก็ไปจากเผ่าอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็ไม่ต้องกังวลไปก่อน
ล่วงหน้า

“เออละ เจ้าเก็บสมุนไพรที่เหลือพวกนั้น แล้วเอาโลหิตพิษ
จากตัวอาหยวนไปด้วย เผื่อกลับไปก็จะได้ปรุยาที่น่าสนใจ
ออกมาได้ ช่วงนี้ว่างๆ ก็ลองศึกษาดู” อวินซุอินเอ่ย

เซี่ยโหวเหวินเซิงพยักหน้า “ได้เลย”

จวินจิวหยวนใช้เวลากว่าสองชั่วโมงในการดูดซับพลัง
โอสธ น้ำยาสมุนไพรภายในถังอาบน้ำลดลงกว่าครึ่ง จากเดิม
ที่ท่วมสูงจนปิดร่างกายช่วงบน บัดนี้เหลือเพียงระดับเอว เมื่อพลัง
โอสธในนั้นถูกดูดซึมจนหมดแล้ว ก็เหลือเพียงกากยาสีดำสนิท
ที่ลอยกระจัดกระจายอยู่บนผิวน้ำเท่านั้น

รูปร่างของจวินจิวหยวนที่ค่อนข้างผอมบาง บัดนี้กลับ
แข็งแกร่งขึ้น ผิวกายที่เคยเต็มไปด้วยรอยแผลเป็น ตอนนี้กลับ
เรียบเนียนราวกับหยกขาวชั้นดี รอยแผลเป็นบนใบหน้าจางหาย
ไปกว่าครึ่ง ดูไม่ยากแล้วเหมือนเมื่อก่อน

เมื่อดูดซับพลังโอสธจนหมดสิ้น เขาก็พ่นลมหายใจออกมา
อย่างหนักหน่วง ขับไล่สิ่งสกปรกสุดท้ายออกจากร่างกาย

เขาลืมตาอีกครั้ง ดวงตาสีดำสนิทดูคมกริบ เลือดภายใน
ร่างกายพลุ่งพล่าน กระแสอุ่นๆ ไหลเวียนอยู่ในเส้นลมปราณ
ทั่วร่าง ก่อนจะรวมตัวกันที่จุดตันเถียน ให้ความรู้สึกทั้งเบาสบาย
และเปี่ยมไปด้วยพลัง

ความรู้สึกเช่นนี้ เขาไม่ได้สัมผัสมานานหลายปีแล้ว

นับแต่วันที่ถูบบังคับให้กลายเป็นร่างทดลองยา ร่างกาย
ของเขาถูกพิษทรมานจนบอบช้ำ ความเจ็บปวดไม่เคยขาดช่วง
ความอ่อนแอหลังพิษกำเริบยังคงติดตามเขาไปทุกขณะ

บัดนี้ร่างกายของเขาไร้ซึ่งบาดแผลใดๆ ที่แอบแฝงอยู่
พิษเหล่านั้นถูกกำจัดออกมาจนหมดสิ้น

จวินจิวหยวนลุกขึ้นจากถังอาบน้ำ เพียงยกตัวเล็กน้อย
โดยไม่ต้องออกแรงมาก

ร่างของเขาก็นลอยตัวขึ้นจากน้ำ แล้วร่อนลงบนพื้นข้าง
ถังน้ำอย่างนุ่มนวล

จวินจิวหยวนมองดูน้ำที่กระเซ็นลงบนพื้น อดไม่ได้ที่จะ
ก้มลงมองมือของตนเองด้วยความประหลาดใจ ร่างกายของเขา...

“รู้สึกอย่างไรบ้าง” อวิน⁺ชูอินเดินเข้ามา

จวินจิวหยวนเหลือบตาขึ้น เอ่ยว่า “รู้สึกดีมาก ดีเกินไป
เสียด้วยซ้ำ”

เดิมที อวิน⁺ชูอินเคยบอกเขาว่าหลังจากเขาดูดซับพลัง
โอสธ พลังภายในจะเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย ทว่าเมื่อครู...เขารู้สึก
ได้อย่างชัดเจนว่าพลังภายในเหล่านั้นคล้ายมีความเปลี่ยนแปลง
เลื่อนราง

จวินจิวหยวนลองโคจรลมปราณเช่นที่เคยทำ กลับไม่พบ
แม้แต่เศษเสี้ยวของสิ่งที่คิดวาง พลังเหล่านั้นไหลเวียนอย่าง
อิสระไปทั่วร่าง รวากับควบแน่นเป็น ‘กระแสนุ่นๆ’ ที่สามารถ
มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า แม้ว่ากระแสพลังจะบางเบา แต่กลับ
คล่องตัวต่างจากเมื่อก่อนมาก รวากับว่าเพียงใช้จิตสั่งการ ก็
จะเคลื่อนไปตามที่ใจปรารถนาได้ทันที

นอกจากนั้น เขายังสัมผัสได้ว่า พลังภายในยังแข็งแกร่ง
กว่าที่เคยอีกด้วย

อวิน⁺ชูอินเดินเข้ามาจับข้อมือของเขา ตั้งใจใช้พลังภายใน
เพื่อจะตรวจสอบสภาพภายในร่างกายของเขา แต่ใครจะคิดว่า

พลังภายในที่ปกติสามารถเข้าไปได้อย่างราบรื่น ครั้นแทรกซึม
เข้าไปเพียงชั่วครู่ กลับถูกดีดออกทันที

“อีก!”

พลังสะท้อนกลับทำให้วินชู้อินเผลอร้องครางออกมา
อย่างเจ็บปวด

จวินจิวหยวนรีบควบคุมพลังที่กำลังพลุ่งพล่านอยู่ภายใน
ประคองตัววินชู้อินไว้ “พลังในร่างข้า ควบคุมได้ยากกว่าที่คิด”

อวินชู้อินปรับลมหายใจให้กลับมาเป็นปกติ นางขมวดคิ้ว
มองเขาอย่างไคร่ครวญ

“น่าจะเพราะท่านดูดซับพลังโอสถจำนวนมากในคราวเดียว
ทำให้พลังในร่างกายเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนปรับตัวไม่ทัน

“ดูแล้วร่างกายท่านไม่มีปัญหาอะไร ตรงกันข้าม เลือดลม
ก็ไหลเวียนดีมาก สภาพร่างกายดีเยี่ยมกว่าที่ข้าคาดคิดเสียอีก
รออีกสองสามวันให้ท่านค่อยๆ ปรับตัวกับพลังภายในได้แล้ว
ก็น่าจะควบคุมพลังเหล่านี้ได้อย่างสมบูรณ์”

สภาพของจวินจิวหยวนในตอนนี เปรียบเสมือนเด็กตัวเล็กที่จู่ๆ ก็มีพลังกำลังมหาศาล ยังควบคุมแรงไม่เป็น เผลอนิดเดียวก็อาจทำข้าวของพังเสียหายได้ แม้พลังในร่างกายของจวินจิวหยวนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจะไม่ทำร้ายตัวเอง แต่ก็ ‘ต่อต้าน’ พลังจากภายนอกทั้งหมดโดยไม่รู้ตัว

วันชู้อื่นไม่ได้พยายามจะตรวจสอบร่างกายของเขานีกนางยืมบางๆ พลังมองไปทั่วร่างกายของเขา แล้วถอนเข็มทองที่เหลื่ออยู่ออกจนหมด จากนั้นจึงกล่าวยืมๆ ว่า “ดูเหมือนผลของการล้างพิษครั้งนี้จะดีทีเดียว”

บุรุษที่เงียบขรึมและมั่นคงอย่างจวินจิวหยวน มองหญิงสาวที่ยืมละไมอยู่ตรงหน้า เขาอดใจไม่ไหว ยื่นมือดึงนางเข้ามากอดกระชับข้างหูด้วยเสียงแหบพร่า “ขอบคุณเจ้านะ อาฮิน”

ขอบคุณที่ช่วยให้เขาหลุดพ้นจากความมืดมิดไร้ที่สิ้นสุด

ขอบคุณที่ทำให้เขามีความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่

ขอบคุณที่นางก้าวเข้ามาในโลกของเขา อยู่เคียงข้างเขา ทำให้เขาเกิดความผูกพันอาลัยอาวรณ์กับโลกใบนี้ และทำให้เขา

ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานจากความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน รอเพียงให้
ลมหายใจสุดท้ายมาถึงอีกต่อไป

อวินซู้ฮินได้ยินเสียงที่สั่นเครือของเขา รอยยิ้มบนใบหน้า
ของนางเปลี่ยนเป็นความสงสาร มีเพียงคนที่ได้พบกับตาเท่านั้น
จึงจะเข้าใจว่าเขาผ่านอะไรมาบ้าง และต้องฝ่าฟันอย่างไรถึงจะมา
ยืนอยู่ตรงนี้ได้

นางกอดตอบเขา ซบศีรษะพิงกับแมงอกของเขา เอ่ยเสียง
แผ่วเบา “จากนี้ท่านไม่ต้องทนทุกข์ทรมานจากพิษในร่างกาย
อีกแล้ว และไม่ต้องกังวลอยู่ตลอดเวลาว่าพิษอาจจะกำเริบจน
คร่าชีวิตท่าน

“พวกเราจะได้อยู่ด้วยกันตลอดไปแล้ว”

จวินจิวหยวนตอบรับในลำคอเบาๆ กระชับอ้อมแขนแน่น
ขึ้น อดไม่ไหวอยากจะหลอมรวมคนตรงหน้าให้เป็นส่วนหนึ่งใน
เลือดเนื้อของเขา

เซี่ยโหวเหวินเซิง “...”

เขามองดูภาพชายหนุ่มหญิงสาวที่กำลังตระกองกอดกัน
อย่างหวานชื่น กลอกตาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ คำรามอยู่ในใจ

ช่วยดูหน่อยได้ไหมว่าในห้องนี้ยังมีคนอื่นอยู่!

จะหวานกันก็ช่วยสงสารหัวใจคนโสดอย่างข้าบ้างได้ไหม?!

หากไม่ใช่เพราะคนหนึ่งเป็นเจ้านาย อีกคนเป็นเสมือน
กิ่งอาจารย์ที่เขาสู้ไม่ได้ เขาคงอยากคว้าเข็มเงินมาแทงสองคนนี้
ให้จบๆ ไปเสีย เหตุใดต้องยึดเยียดอาหารสุนัข³ ให้เขากินทุกวัน
ด้วย!!!

³ อาหารสุนัข เป็นคำสแลงจีน หมายถึงโมเมนต์สวีตของคู่รักที่ทำให้คนโสดหมั่นไส้

บทที่ 587 ใครไปตกลงกับเจ้า ผีหรืออย่างไร

จวินจิวหยวนและอวิ้นซู่อินพักอยู่ที่หอเฟยซิง ส่วนผู้อาวุโสเหิงอวี หลังจากที่นั่งออกไปแล้ว ก็ตอบคำถามคนข้างนอกเพียงสองสามคำ จากนั้นก็ถูกอวีเฟยจงและพวกพาตัวไปยังตำหนักที่เฮ่อเหลียนอวิ้นเทียน ใช้เป็นที่ปรึกษาหารือเรื่องสำคัญ

หลังจากไล่ทุกคนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไปหมด ภายในห้องจึงเหลือเพียงพวกเขาไม่กี่คน

แม้ตอนที่ผู้อาวุโสเหิงอวีออกจากหอเฟยซิง นางได้ตอบคำถามไปแล้วรอบหนึ่ง แต่ในเวลานี้เมื่อไม่มีคนนอกอยู่ด้วย อวีเฟยจงก็อดไม่ได้ที่จะถามขึ้นมาอีก “อาการของจวินจิวหยวนเป็นอย่างไรบ้าง”

ผู้อาวุโสเหิงอวียกเปลือกตาขึ้นมอง “เมื่อครู่ข้าไม่ได้บอกเจ้าไปแล้วหรือ”

“ถอนพิษได้จริงหรือ” อวีเฟยจงขมวดคิ้วแน่น

ผู้อาวุโสเหิงอวีมองเขาอย่างไม่สบอารมณ์ “ถอนไม่หมด จะให้เก็บไว้ฉลองตรุษจีนหรืออย่างไร”

ก่อนหน้านี่ที่ทำเรือ เฟิงเหยียนเสียหน้าเป็นอย่างมาก เขาไม่เพียงต้องการสังหารหลานชายตนเองเพื่อปิดปากไม่ให้ ลากตนเข้าไปเกี่ยวข้องกับตัว ทั้งยังพยายามเอาใจพวกอวันชู้ฮิน กับหลินจิงเย่ ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่เห็นหัวเขาแม้แต่น้อย

เฟิงซานตายไปแล้ว ตระกูลเฟิงสูญเสยกำลังสำคัญไป หึ่งคน ซ้ำร้ายยังต้องแบกรับภาระ ‘หนี้สิน’ มหาศาล

ตั้งแต่กลับมาจากทำเรือ สีหน้าของเฟิงเหยียนมืดมน ยิ่งกว่าเดิม

เมื่อได้ยินคำพูดของผู้อาวุโสเหิงอวี เขายังโมโหจนควัน แทะบอกหู “เป็นอะไรไป ก่อนที่จะมา ก็ตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือว่า พิชในร่างของจวินจิวหยวนไม่ควรถอนออกจนหมด ต้องเหลือพิช ทิ้งไว้ในร่างกายเขาบ้าง

“อวันชู้ฮินไม่ใช่คนที่รับมือได้ง่าย ก่อนที่กุญแจลับจะไปถึง ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าอู พวกเราจะมั่นใจได้อย่างไรว่าจะไม่เกิด